

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Jana H-a do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. ledna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem krádeže dle §u 460 tr. zák.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným, že, byv pro krádež již opětně potrestán, odcizil dne 17. března 1921 Rudolfu B-ovi tobolku v ceně 70 Kč s obnosem asi 100 Kč. Zmateční stížnost Jana H-a, opírající se o § 281, čís. 10 tr. ř. jest odůvodněna. Rozsudek uznává stěžovatele vinným krádeží, kvalifikovanou na zločin, jen z důvodu § 176 II. a) tr. zák. V nálezu rozsudečném praví se sice, že Jan H. byl pro krádež opětně potrestán, v důvodech však opírá se kvalifikace §u 176 II. a) tr. zák. jen o to, že obžalovaný byl dle trestního rejstříku pro majetkové delikty vícekrát potrestán. Než nikoliv opětně předchozí potrestání, čímž rozuměti jest ovšem skutečné odpykání trestu. pro majetkové delikty vůbec, nýbrž jen pro krádež opodstatňuje uvedenou kvalifikaci zločinnou. Dle výtahu z trestního rejstříku byl ovšem stěžovatel potrestán jednou pro přestupek §u 468 tr. zák., jednou pro přestupek §u 460 tr. zák., konečně též jednou pro zločin krádeže. Než potrestání pro přestupek dle §u 468 tr. zák. nemůže přijíti s hlediska §u 176 II. a) tr. zák. v úvahu. Ohledně zločinu krádeže nevychází sice z tohoto výtahu, ovšem ale z přiložených trestních spisů, že stěžovateli pro to uložený trest nebyl vykonán, nýbrž že stěžovatel byl sice právoplatně odsouzen, ale dle čl. 4 c) nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 čís. 28 sb. z. a n. amnestován. Je-li rozsudek právně pochybeným již potud, že (dle důvodů) opírá kvalifikaci §u 176 II. a) tr. zák. o opětně předchozí potrestání pro majetkové delikty, jest i hmotně protiprávním proto, že obžalovaný byl pro krádež sice dvakrát odsouzen, ale nikoliv potrestán. Bylo proto rozsudek jako dle §u 281 čís. 10 tr. ř. zmatečný zrušiti a, ježto není závady, by soud zrušovací skutečnost, že druhý trest pro krádež nebyl na obžalovaném vykonán, jako skutečnost procesální na základě spisů sám nezjistil, ihned ve věci samé naléztí a odsouditi stěžovatele jen pro přestupek krádeže dle §u 460 tr. zák.

Čís. 1158.

Původní nezákonnost odvodu brance pro nedostatek schválení zákonného zástupce odčiní se dodatečným schválením zákonného zástupce a odvod platí pak za zákonný hned od prvopočátku. Pro trestné činy, jež spáchal branec po nastoupení vojenské služby, ale ještě před dodatečným schválením odvodu zákonným zástupcem, jsou příslušny trestní soudy vojenské.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, NI 26/23.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímuto: V trestní věci proti Miroslavu Š-ovi vznikl mezi vojenským prokurátorem v Josefově a státním zástupcem, pokud se týče krajským soudem v Hradci Králové, záporný spor o příslušnost z této příčiny: Miroslav Š., narozený dne 27. července 1903 v H., byl dne 22. ledna 1921 u okresního doplňovacího velitelství v Hradci Králové podle Šu 12 bran. zák. ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. odveden, zařazen k pěš. pluku čís. 4 a tamtéž dne 24. ledna 1921 k činné vojenské službě presentován. 9. října 1921, obdržev dovolenou do 10. října 1921, nevrátil se Š. k pluku a zůstal vzdálen až do 22. října 1921, kdy byl v Praze zatčen. Vojenské výstroje v ceně 1721 Kč 61 h, kterou vzal s sebou, nepřinesl zpět. Za vyhledávacího řízení, které pro podezření ze zločinu dle §§ 183 a 286:1 v. tr. zák. u voj. just. úřadů proti němu bylo vedeno, vyšlo na jevo, že obviněný ve své žádosti o povolení dobrovolného vstupu do čsl. vojska uvedl částečně nepravdivá data o svých osobních poměrech, totiž, že jest dne 26. července 1902 v L. narozen a povolání zákonného zástupce k dobrovolnému vstupu do vojska sám opatřil podpisem (zemřelého) otce bez vědomí poručníka a matky. Poručník obviněného dal však dne 29. dubna 1922 dodatečné svolení k dobrovolnému vstupu obviněného do čs. vojska. Vojenský prokurátor v Josefově neuznává své příslušnosti pokládaje odvod obviněného za protizákonný, neodpovídající ustanovení Šu 12 bran. zák. a Šu 61 : 4 b branných předpisů (nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. července 1921, čís. 408 sb. z. a n.) pro nedostatek svolení zákonného zástupce obviněného a namítá dále, že nebyl odveden Miroslav Š., narozený dne 27. července 1903 v H., tamtéž příslušný. strojní zámečnick, nýbrž Miroslav Š., narozený dne 26. července 1902 v L., tamtéž příslušný, čeledín, a že nelze tu mluvit o nějakém omylu po rozumu Šu 120 : 3 bran. předpisů, poněvadž Š. úmyslně udal falešná data. Vojenský prokurátor z toho dovozuje, že celý další vojenský poměr obviněného není právoplatným; dodatečnému svolení poručníka přikládá jen ten význam, že jím se stal odvod právoplatným teprve ode dne, kdy poručník dal svolení, kdežto trestné činy že byly spáchány již před tím. Státní zástupce pokud se týče krajský soud v Hradci Králové odmítají příslušnost z důvodů, že odvod byl zcela zákonným, poněvadž obviněný, byť i udal nesprávná data narození a nevykázal se svolením matky a poručníka, i v době odvodu byl již 17 roků stár a po svém sběhnutí od pluku a dopadení ve vojenské službě pokračoval, tudíž zločinu zpronevěry vojenské výzbroje a výstroje se dopustil v činné službě vojenské. Nejvyšší vojenský soud nesdílí názoru vojenského prokurátora, poněvadž obviněný v době odvodu byl 17 roků stár a zákonný zástupce dal dodatečné svolení k jeho dobrovolnému vstupu do čsl. vojska, čímž nastala konvalidace odvodu, jak plyne z ustanovení Šu 120 : 3, druhá věta branných předpisů. Podle tohoto ustanovení nemá býti zrušen odvod nezletilého, provedený bez svolení jeho zákonného zástupce, bylo-li svolení dodatečně uděleno; tomu jest rozuměti jen tak, že dodatečným svolením zákonného zástupce nastává konvalidace odvodu ex tunc a ne toliko ode dne daného povolení. Že obviněný v žádosti za dobrovolný odvod, byť i vědomě a úmyslně,

falešná data o svých osobních poměrech uvedl a tím způsobil omyl na straně úřadů, rozhodujících o žádosti za dobrovolný odvod, nemá podstatného významu, poněvadž jednak tím jeho totožnost nebyla dotčena, jednak podle §u 120 : 3 první věta bran. předpisů omyl ve jméně, příjmení a domovské příslušnosti nečiní odvod protizákonným. Při tom nečiní rozdíl, zda byl snad omyl u vojenského úřadu přivoděn odvedeným samým. Za tohoto stavu věci jest považovati obviněného za vojína čsl. vojska, který po rozumu §u 11 : 1 v. tr. ř. podléhá vojenské trestní soudní pravomoci. Pokud tedy jde o podezření, že obviněný, obdržev dne 9. října 1921 dovolenou, z ní do 10. října 1921 se nevrátil, nýbrž vzdaloval se v úmyslu deserčním od svého tělesa až do svého zatknutí dne 22. října 1921 a že při svém sběhnutí vzal s sebou součásti vojenské výzbroje a výstroje v ceně 1721 Kč 61 h a nepřinesl jich zpět, jsou ku stihání Miroslava Š. příslušny vojenské justiční úřady. Pokud však v jednání jmenovaného, že v žádosti o povolení dobrovolného vstupu do čs. vojska uvedl vědomě falešná data o svých osobních poměrech a padělal svolení zákonného zástupce, bylo by snad spatřovati soudně trestný čin, má nejvyšší vojenský soud vzhledem k ustanovení §u 12 v. tr. ř. za to, že ku stihání podezřelého z této příčiny jsou příslušny občanské trestní úřady, poněvadž podezřelý předsevzal zmíněné jednání před nastoupením činné vojenské služby. V tomto smyslu zamýšlí nejvyšší vojenský soud spor o příslušnost rozhodnouti a po rozumu čl. VIII. novely k vojenskému trestnímu řádu (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 89 sb. z. a n.) žádá o sdělení názoru.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací dal svůj souhlas k tomu, by v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím, pokud se týče krajským soudem v Hradci Králové a mezi vojenským prokurátorem v Josefově v trestní věci Miroslava Š-a pro zbavení se vojenské výzbroje a výstroje dle §u 286 f v. tr. zák. uznána byla příslušnost vojenských trestních úřadů (soudů), neboť směrodatným jest, že totožnost nezletilého Miroslava Š-a, byť i některé údaje o jeho osobních poměrech byly mylny nebo nesprávné a jím samým učiněny, vůbec spornou není, a že poručník Š-ův dal dodatečně svolení k dobrovolnému vstupu nezletilého obviněného Š-a do čsl. vojska, čímž dodatečně vyhověno bylo předpisu §u 12 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n., pokud se týče § 61 čís. 1 lit. b), čís. 3 branných předpisů ze dne 28. července 1921, čís. 269 sb. z. a n. Má-li ustanovení druhé věty čís. 3 §u 120 branných předpisů, dle kteréhož oproti ustanovení čís. 2 §u 120 bran. předp. se nemá rušiti odvod nezletilého, provedený beze svolení jeho zákonného zástupce, bylo-li svolení dodatečně uděleno, míti vůbec nějaký význam, nelze je vykládati jinak, nežli, že v tomto případě původní nezákonnost odvodu byla dodatečným svolením poručníkovým spravena a odstraněna tak, jako kdyby toto svolení již původně bylo bývalo dáno a odvod sám již původně zákonným způsobem byl proveden býval, neboť jen tehdy, když odvod se stává dodatečně platným již od původního svého provedení, není zapotřebí jej zrušovati a nezletilce z branné moci propouštěti a odvod na to znova předsebráti. Dle toho podléhá Miroslav Š. již ode dne presentace, to jest od 24. ledna 1921, dle §u 11 čís. 1 voj. tr. ř.

vojenské trestní soudní pravomoci. Pokud za vyličeného stavu věci jde o zločin zběhnutí dle §u 183 v. tr. zák., jest samozřejmo, že v úvahu přijítí může pouze příslušnost vojenských trestních soudů. Co se týče případných trestných činů Miroslava Š-a před jeho presentováním a zařaděním do čl. vojska, zejména klamání vojenských úřadů o jeho osobních poměrech a padělání listiny (svolení zákonného zástupce), jsou po rozumu §u 12 odstavec druhý voj. tr. ř. ku stihání nesporně příslušny civilní trestní soudy.

Čís. 1159.

Pokud lze napadati rozsudek důvodem zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř.

Zločin veřejného násilí dle §u 83 tr. zák.. Pro trestnost vedralce jest lhostejno, že zrážel ostatní od páchání dalších násilností.

Souběh zločinů veřejného násilí dle §u 83 a dle §u 81 tr. zák., byli osoba domácí zároveň osobou vrchnostenskou ve smyslu §u 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 15. března 1923, Kr I 1252/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnī stížnost obžalovaných Bedřicha Š-a, Josefa Ř-a, Josefa G-a a Jana P-a do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. března 1922, pokud jím byli všichni stěžovatelé uznáni vinnými zločinem dle §u 83 tr. zák., obžalovaní Josef Ř. a Jan P. též zločinem dle §u 81 tr. zák., obžalovaný Josef G. pak zločinem dle §u 98 lit. a) tr. zák. a obžalovaný Bedřich Š. též přečinem dle §u 305 tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnost dovolává se číselně zmatekŭ čís. 5, čís. 9 lit. a), věcně i zmatekŭ čís. 10, čís. 11 §u 281 tr. ř., je však ve všech směrech neoprávněna.

O tom, má-li se některá skutečnost pokládati za prokázánu, rozhoduje nalézací soud podle svého volného přesvědčení, k němuž dospěl svědomitým zkoumáním všech průvodů při hlavním přelíčení proti probraných, jež mu jest bedlivě a svědomitě zkoumati co do jejich hodnověrnosti a moci průvodní jak každý o sobě, tak i u vnitřním jejich spojení (§ 258 tr. ř.). Zákon ukládá tudíž nalézacímu soudu pouze, by při logické operaci, jakou je zjišťování skutkového podkladu rozsudku, použil předpokladů v úvahu přicházejících t. j. výsledků hlavního přelíčení úplně, bedlivě a svědomitě, a ukládá mu dále v §u 270 čís. 5 tr. ř. by v rozhodovacích důvodech rozsudku dolíčil, že při své činnosti skutkově zjišťovací dostál požadavku zákona. Bedlivé a svědomité zkoumání průvodů vylučuje použití předpokladů jinak, než byly při hlavním přelíčení předvedeny, a vylučuje závěry neurčité anebo sobě odporující. Vyčerpávající zkoumání průvodů vylučuje opomenutí některého z předpokladů, pro ten neb onen závěr závažného. Výhradně po stránce té, zdali nalézací soud dbal zmíněných